

Alesandro Bofa

Tako sam izmislio

SEKS

Prevela

Gordana Subotić

Laguna

Naslov originala

Alessandro Boffa

SEI UNA BESTIA, VISKOVITZ

Copyright © Garzanti Editore 1998

Copyright © Garzanti Libri s.p.a., Milano

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Sibili

Knjiga br. 10

SADRŽAJ

Prolog	9
Kako ide, Viskovicu?	11
Zar ti nikad ne misliš na seks, Viskovicu?	19
Glavu ćeš izgubiti, Viskovicu	27
Ne traži dlaku u jajetu, Viskovicu	29
Nabiše ti rogove, Viskovicu!	37
Nije zlato sve što sija, Viskovicu	43
Kakve su to svinjarije, Viskovicu?	51
Daleko si dogurao, Viskovicu	57
A ona, šta kaže, Viskovicu?	65
Manje pričaj, Viskovicu	67
S tobom treba oprezno, Viskovicu	73
Bije te loš glas, Viskovicu	83
Za koga ti sebe smatraš, Viskovicu?	91
Dosegao si nirvanu, Viskovicu	95
Na šta si spao, Viskovicu	111
Krv nije voda, Viskovicu	113

Bled si kao vosak, Viskovicu!	119
Popij jednu i ne brini, Viskovicu	127
To ti je da podivljaš, Viskovicu	131
Ti si životinja, Viskovicu	139
O autoru	145

Ostali smo sami na toj ledenoj kori, nasumice ploveći u polarnoj noći. Viskovic se okrenu i reče mi:

„Voleo bih da naš razgovor staviš crno na belo.“

„To je nemoguće“, odvratih. Nisam ni štampar ni pisac. Ja sam pingvin. A 'staviti crno na belo' za mene znači praviti druge pingvine.“

Međutim, posle mesec dana evo me ovde – nepokretan, s jajetom pod trbuhom, prisećam se.

Ja sam bio započeo taj razgovor...

KAKO IDE, VISKOVICU?

Ne postoji ništa dosadnije od života, ništa tužnije od sunčeve svetlosti, ništa varljivije od stvarnosti. Svako buđenje mi je bilo ravno smrti, a življenje sam doživljavao kao umiranje.

„Budi se, Viskovicu, maj je!“, zaskičala je Jana. „Pokupiće nam sve najbolje žirove.“

Protegao sam se s beskrajnim naporom i protiv svoje volje začkiljio na jedno oko. Uprkos svemu, moralo se živeti.

„Trenutak“, zakrkljao sam, „treba mi vremena da se odledim.“

Bio je kraj osmomesečnog zimskog sna. Budio sam se u sivilu onog sveta, u zagrobnom životu puhova.

U tami jazbine nazirao sam mišolike senke kako lelujava stupaju međ tela naslagana u spavaonici pokraj izlaza, duše pokojnika što se, kao i ja, sele u budno stanje.

Skakutao sam postrance i celo koščato telo mi je škripalo. Počeh da prepoznajem poznate obrise pripadnika mog roda, unuke i praunuke, babe i dede, prababe i pradede, decu, roditelje, tasta i taštu. Neki su, šćućureni ispod dugačkog krznenog repa, i dalje dremuckali i, mrmljajući, prepuštali se tom razornom zadovoljstvu.

Malo-pomalo, što se metabolizam više zahuktavao, sve više su mi se budili bolovi u zglobovima; osećao sam dehidratizaciju, patnju svake posebne ćelije. Bila je to agonija buđenja, početak muke koja će potrajati četiri meseca, do novog zimskog sna. U takvim trenucima jedino ti hrana daje snage da se pridigneš na noge jer znaš da bez masnoće nećeš zaspati.

Ne daj se, Visko, rekoh sebi, u tvojim godinama s punim pravom možeš očekivati još tri zimska sna i, stari puhu, bilo bi gre'ota propustiti ih.

Poput zombija podigoh slabo ukrućeno telo bez masti i duše, nespretno se probih prema svetlosti od čijeg sjaja mi zasuziše oči.

„Mršav si kao čioda, Visko. Dođi da pregrizeš koji žir!“, doviknu mi Jana. Ona mi je već godinama partnerka kojoj sam uvek bio veran, ne zato što smo mi puhovi skloni monogamiji već zbog lenjosti i želje za dokolicom. Bila je najružnija i najžalosnija ženka u celoj zajednici, najdosadnija i najgluplja. Upravo zato sam je i izabrao. Zato što jedino život ispunjen dosadom i razočaranjem omogućava prijatne i velike snove. To su važni trenuci. Ako je na onom svetu, to jest u budnom stanju, pakao, znači da je život, to jest raj, u snu. A ne obrnuto.

Nisam bio raspoložen da rizikujem i verem se po granama, i kad na zemlji spazih nekoliko savršenih žirova, sporo i pažljivo spustih kosti s panja. Oteturao sam se do tih plodova, šapicama sam ih oslobodio kapica i zario kutnjake u zreo kotiledon. Odmah mi je bilo bolje.

Moja jazbina je nekad bila gnezdo detlića, izdubljeno u hrastu sesiflori,* i generacijama je vlasništvo moje porodi-

* Biljna vrsta čiji listovi nemaju peteljke već direktno prijanjaju uz granu. (Prim. prev.)

ce. To drvo je najizdašnije u celoj šumi i ono što se s njega obere, dovoljno nam je do jeseni. Moja deca su već radila, nemarno opružena na granama. Sa očinskim zadovoljstvom sam, odobravajući, pratio njihovo lenjo ljuljuškanje, ugašen pogled, njihovu neosetljivost na život. Potom sam se uputio prema obali jezera.

Zato što, osim gojenja i dosađivanja, u budnom stanju treba sakupljati oniričku građu za sledeći zimski san. Stoga mi puhovi uvek skitamo po najzanimljivijim mestima: tražimo nadahnuće za naše priče, likove i pripovedačke motive. Maštu takođe obogaćujemo slušajući tuđe snove, u nadi da ćemo u njima naći neku zamisao vrednu podražavanja. To su radili Cukotić, Petrović i Lopez, opruženi na suncu ispod jednog hrasta, dok su repom meli otpale žirove.

„Dobro nam ustao, Viskovicu! Ispričaj nam kako je bilo“, reče Lopez.

„Pričanje zamara“, odbrusih mu.

Od njih nisam mogao ništa da naučim. Lopezovi snovi bili su jadne priče u kojima su svi završavali u čeljustima kune belice ili vidre. U Petrovićevom snu, međutim, puhovi su ubijali sve živo kako bi kasnije Petrović zubima raskomadao njih, jednog po jednog. Cukotić je, mučenik, patio od nesanice. Ako u snu čuješ neki glas koji dopire s onog sveta, možeš biti siguran da je ta utvara Cukotić.

Osim toga, moji snovi se nisu mogli prepričavati okolo. U njima je uvek bila poneka ženka puh i budite sigurni da to nije bila Jana. Neka ženka kakve postoje samo u snovima, remek-delo moje mašte. Bile su potrebne godine valjanja u blatu i razočaranja da bih uspeo da zamislim nepatvoreno savršenstvo telesnih oblina, taj pravi spoj čednosti i grešnosti. Stvorio sam je lepu poput sna, zavodljivu poput zevanja, meku kao jastučce.

Nazvao sam je Ljuba.

Kad god sam razmišljao o njoj, uvek bi mi se strašno pripavalo. Načinio bih tri koraka i stropoštao se na neko oboreno stablo, savladan dremežom...

Zatekao sam je tamo gde sam je i ostavio, u tropskoj šumi koju sam za nju usnio, među cvećem hibiskusa i senkama akacija, u začaranoj životnoj sredini gde nema drugih šumova do muzike; ne postoje mirisi već miomirisni, nema uspona već samo blagih padina. Nema izbočina ni tvrdih površina i sve je, čak i debla, obloženo krznom, cvetnim laticama i perjem. Ne možete sresti grabljivice, gnjavatore ili suparnike. Ne postoji nijedan muškarac, osim mene, i nijedan drugi bog do Viskovica.

Pozdravio sam je jednim „ci-ci“, ljubavnim zovom nas puhova. Potom sišao s drveta banane i prišao joj, lep i lenj poput nekog boga glodara.

„Vratio sam se, ljubavi moja“, zaskvičao sam. „Ovde sam, samo za tebe.“

„Trenutno imam posla, Visko“, uzdahnula je. „Tražim neki hrast. Usred svih ovih banana nije lako naći žir ili seme bukve.“

„Dovoljno je samo da pitaš“, reko joj i jednim potezom svoje mašte učinih da iz zemlje izniknu tri žira krupna kao lubenice, bez kapice i ljuske. Kao i svi „prosvetljeni“ puhovi, naučio sam da sanjam svesno, što je svaki trenutak sna činilo beskrajno bogatijim.

„A sad, dušo, dođi da me neguješ“, naredio sam joj. „Nemam ceo zimski san na raspolaganju, ovo je samo kratka dremka. Pogledaj onu postelju od cveća, deluje mi kao savršeno mesto...“

„Ne, Visko...“

„Ne?!“

Nije prijatno kad te odbije sopstveni san. Ali, uprkos tome što sam napredovao u obuzdavanju svoje oniričke kreativnosti, i dalje nisam uspevao da potčinim svojoj volji nezgodnu narav koju sam podario Ljubi, i to mi nije davalo mira.

„Dosadilo mi je da se prema meni ponašaš kao prema nekoj lutkici koja ti ispunjava hirove“, frknula je, a dlačice u nosu su joj se ustalasale. „Lako je tebi. Za tebe je ovo samo san i možeš da radiš šta ti je volja. Za mene je ovo, međutim, jedini život koji imam i hoću da me pustiš da ga proživim...“

„Znaš da nije jedini, znaš da ćeš živeti u svim mojim snovima.“

„Naravno, svi tako kažu. A ovamo mi ne daš vremena ni da jedem ni da izrazim neku misao. Teraš me da živim u ovom tvom smešnom i dosadnom svetu bez žirova, bez hrastova, u ovom večnom sumraku. Ne dozvoljavaš mi da imam decu, ne dopuštaš mi da vodim svoj život...“

„Zato ti dozvoljavam da sanjaš...“

„Da, ali šta da sanjam kad poznajem samo taj tvoj bajkoliki svet?“

„Dušo, nemojmo sad da se raspravljamo, zaista imam malo vremena. Hajde, dođi ovamo.“

„Ne, Visko.“

Kao i obično, da bi se ona – po sopstvenim rečima – osećala „živom“, na kraju sam morao da joj odsanjam sve životne banalnosti: izlazak sunca, hrastove, bukve, pa čak i Cukotića. I na kraju sam bio umorniji nego pre odlaska na spavanje. Prošlo je najmanje sat vremena pre no što mi je Ljuba prišla i dozvolila mi da osetim dodir njenog miomirisnog krzna. Zatim se polako i mazno opružila preko mahovine i ispustila dva izazovna „ci-ci“.

„Ne, Ljubo, znaš da to nije ono što želim“, podsetio sam je.

Ljubin problem je u tome što nikad nije želela da radi sa mnom ono što puhovi i njihove ženke rade u snu, to jest,

da spava. Deliti čaroban trenutak tonjenja u san, ironiju zevanja, strast polusna, konačno spajanje dva tela u jedan jedini razoran san, stapanje duša u jedinstveno slavodobitno snevanje.

Sa mnom je želela da krcka žirove, da vodi ljubav, pravi decu i radi sve one banalnosti, a u ključnom trenutku, kad kapci počnu da se sklapaju, uvek je odbijala da se prepusti. Tako sam morao da se lišavam tog savršenog zadovoljstva i činilo mi se da se ni tog puta neće završiti drugačije.

„U redu, Visko“, odjednom reče. „Hoću da ti udovoljim, hajde da učinimo to. Ovog puta bi i meni prijalo.“

Nisam mogao da verujem sopstvenim ušima.

Najednom sam osetio nečiju šapu na potiljku i probudio sam se. Bio sam, razumljivo, van sebe od besa; da sam imao snage, mogao sam da ga ubijem – ko te probudi ništa drugo i ne zaslužuje. Nad mene se nadvila ogromna dlakava vreća.

„Visko!“, čuo sam ga kako skviči.

Glas mi je bio poznat, podigao sam njušku i ugledao jednu ženu puha. „Šta se ovo, do đavola, dešava?“, rekoh. Ne samo da je bila prelepa nego je više ličila na Ljubu od nje same onakve kakvu sam je sanjao.

„Ti si Viskovic, onaj što me stalno sanja“, smejuljila se.

Osvrnuh se oko sebe, zbunjen. Šta radi Ljuba u stvarnosti? „Ljubo? Otkud ti ovde?“

„Rekla sam ti da hoću da učinim ono što si tražio od mene, ali radije bih to učinila ovde nego u onom smešnom snu.“

Ako je ovo šala, zbilja je neumesna. Uvek sam slušao kako unaokolo pričaju da je stvarnost san, ali nikad nisam verovao u to: ko može biti toliko izopačen da sanja takav san?

„Ne znam ko te je poslao, Ljubo, ali taj se grdno prevario. Slušaj, ovo nije mesto za tebe. Je l' osećaš ovaj smrad? To su

kisele kiše, nitrati i sulfati; svaki kvadratni centimetar ove oblasti je zagađen. Ovde se treba pomučiti da bi se preživelo, puno je buke, bolesti. Ima kuna, sova, tvorova. Ima ljudi. Imam strašno ljubomornu ženu i četrnaestoro dece. To ti je prokleta stvarnost, Ljubo, nikad nećemo moći da budemo srećni, nikad nećemo imati mira...“

„Ne mora da znači...“

„Veruj mi, medena...“

„Više ti ne verujem, Visko.“

„Više mi ne veruješ?“

Naborala je usnice u zagonetan i ljubak osmeh i zaskvičala mi: „Sve ovo postoji samo zato što sam ja to želela da zamislim, Visko. Ovo nije život, već moj zimski san. Sanjao si me zato što sam ja tako htela. Nikad ti to nisam rekla zato što sam želela da te iznenadim, zabavljala sam se poigravajući se s tobom.“

„E, ta ti valja, stvarno. I sanjala si i Janu, Cukotića i ostale?“

„Naravno, i napravila sam ih tako nesavršenima zato što sam te želela samo za sebe, dragi. Ne veruješ mi? Gledaj.“

Pred očima mi iz zemlje iznikoše tri žira velika kao lube-nice, bez kapice i ljuske.

„Do danas sam se stidela, Visko. Nije lako otići nekom i reći mu: Ti si puh mojih snova. Zato sam želela da ti potražiš mene i da me sanjaš. Htela sam da te iskušam. Sad znam da me voliš, dragi, više se ne bojim, želim da te usrećim. Nema-mo više vremena za gubljenje, Visko, dođi.“

Pred nama se ukaza postelja od cveta kamilice i Ljuba se opruži po njemu.

„Istina je da sam ja još mrzovoljnija i pospanija od tebe, Visko, i ništa ne želim više nego da spavam u tvom naručju, da te čujem kako hrčeš u mom snu.“ Razjapila je usta u tako bestidan zev da sam pomislio da će joj duša izaći kroz njih...

Prepustio sam se, sav ozaren. Nije mi bilo sasvim jasno ko koga sanja, ali srce mi se pod krznom rastopilo u okean blaženstva. Jednim jedinim zahvalnim treptajem kapaka blagoslovih sav ovaj čemer, to odvratno jezero i zagađenu šumu, zagušljiv vazduh i jalovu zemlju. Ceo taj pusti i usahli svet, udaljen svega jedan zev od sreće.

ZAR TI NIKAD NE MISLIŠ NA SEKS, VISKOVICU?

Pol? Nisam ni znao da ga imam. Zamislite koliko sam se tek iznenadio kad mi rekoše da ih imam dva.

„Mi puževi, Visko“, objasniše mi moji stari, „delimični smo hermafroditi...“

„Odvratno!“, ciknuh. „Čak i mi u našoj porodici?“

„Naravno, sinak. U stanju smo da vršimo i mušku i žensku funkciju. Ne treba se toga stideti.“ Radulom mi pokaza mesto na kom se nalaze te dve alatke.*

„A zašto delimični?“

„Zato što ne možemo sami sa sobom da se parimo, već samo s drugim puževima, ako postoji uzajamna naklonost.“

„A ko kaže da mora tako?“

„Naša vera, Visko. Čak je i pomisao na onu drugu prljavu mogućnost smrtni greh“, upozorila me je tata-mama.

„U prljavo ponašanje spada i preterano zatvaranje u sopstvenu kućicu, opštenje sa samim sobom i zadovoljavanje sa samim sobom“, dodade tata-mama.

* Zool.: organ u ustima mnogih mekušaca koji se sastoji od rožnate nazubljene opne; služi za usitnjavanje hrane. (Prim. prev.)